

Αντικείμενο της υποθέσεως

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως — Tribunale di Genova — Ερμηνεία της οδηγίας 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1999, σχετικά με τη συμφωνία πλαίσιο για την εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη από τις CES, UNICE και CEEP — Ίδρυση σχέσεως εργασίας αορίστου χρόνου σε περίπτωση παραβάσεως των κανόνων που διέπουν τις διαδοχικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου — Δυνατότητα παρεκκλίσεως σε περίπτωση συμβάσεων εργασίας με τη δημόσια διοίκηση

Διατακτικό της αποφάσεως

Η συμφωνία-πλαίσιο για την εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη στις 18 Μαρτίου 1999 και η οποία περιλαμβάνεται στο παράρτημα της οδηγίας 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1999, σχετικά με τη συμφωνία-πλαίσιο για την εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη από τη CES, την UNICE και το CEEP, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν απαγορεύει, κατ' αρχήν, εθνική ρύθμιση η οποία αποκλείει, σε περίπτωση καταχρήσεως που απορρέει από τη διαδοχική χρησιμοποίηση συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου από εργοδότη του δημόσιου τομέα, όπως αυτές μετατρέπονται σε συμβάσεις ή σχέσεις εργασίας αορίστου χρόνου, εφόσον μια τέτοια μετατροπή προβλέπεται για τις συμβάσεις και σχέσεις εργασίας που έχουν συναφθεί με εργοδότη του ιδιωτικού τομέα, όταν η ρύθμιση αυτή περιλαμβάνει πραγματικό μέτρο προοριζόμενο να αποτρέψει και, αν συντρέχει περίπτωση, να τιμωρεί την καταχρηστική χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων ορισμένου χρόνου από εργοδότη του δημόσιου τομέα.

(¹) ΕΕ C 156 της 12. 6. 2004.

Απόφαση του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα) της 7ης Σεπτεμβρίου 2006 (αίτηση του Supremo Tribunal Administrativo — Πορτογαλία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως) — Fazenda Pública κατά Organon Portuguesa — Produtos Químicos e Farmacêuticos Lda

(Υπόθεση C-193/04) (¹)

(Έμμεσοι φόροι που πλήττουν τις συγκεντρώσεις κεφαλαίων — Οδηγία 69/335/ΕΟΚ — Μεταβίβαση εταιρικών μεριδίων εταιρίας περιορισμένης ευθύνης)

(2006/C 261/03)

Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική

Αιτούν δικαστήριο

Supremo Tribunal Administrativo

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Fazenda Pública

κατά

Organon Portuguesa — Produtos Químicos e Farmacêuticos Lda

Αντικείμενο της υποθέσεως

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως — Supremo Tribunal Administrativo (Πορτογαλία) — Ερμηνεία των άρθρων 4, παράγραφος 3, 10, στοιχείο γ', και 12, παράγραφος 1, στοιχείο ε', της οδηγίας 69/335/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Ιουλίου 1969, περί των εμμέσων φόρων των επιβαλλομένων επί των συγκεντρώσεων κεφαλαίων (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 20), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 85/303/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 10ης Ιουνίου 1985 (ΕΕ L 156, σ. 23) — Συμβατότητα με τις διατάξεις αυτές των τελών που απαιτούνται σχετικά με την κατάρτιση συμβολαιογραφικής πράξεως για τη μεταβίβαση εταιρικών μεριδίων

Διατακτικό της αποφάσεως

Η οδηγία 69/335/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Ιουλίου 1969, περί των εμμέσων φόρων των επιβαλλομένων επί των συγκεντρώσεων κεφαλαίων, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 85/303/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Ιουνίου 1985, δεν αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση η οποία, για την κατάρτιση συμβολαιογραφικής πράξεως με την οποία διαπιστώνεται μεταβίβαση εταιρικών μεριδίων μη συνδεδεμένη με αύξηση του εταιρικού κεφαλαίου, προβλέπει την είσπραξη αμοιβής που καθορίζεται κατ' αποκοπήν και/ή σε συνάρτηση με την αξία των μεταβιβαζομένων μεριδίων

(¹) ΕΕ C 156 της 12.6.2004

Απόφαση του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 7ης Σεπτεμβρίου 2006 (αίτηση του Gerechtshof te Arnhem — Κάτω Χώρες— για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως) — N κατά Inspecteur van de Belastingdienst Oost/kantoor Almelo

(Υπόθεση C-470/04) (¹)

(Ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων — Άρθρο 18 ΕΚ — Ελευθερία εγκαταστάσεως — Άρθρο 43 ΕΚ — Άμεση φορολογία — Φορολόγηση πλασματικών υπεραξιών σημαντικών μεριδίων εταιρικού κεφαλαίου σε περίπτωση μεταφοράς φορολογικής κατοικίας σε άλλο κράτος μέλος)

(2006/C 261/04)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Gerechtshof te Arnhem

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

N

κατά

Inspecteur van de Belastingdienst Oost/kantoor Almelo

Αντικείμενο της υποθέσεως

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως — *Gerechtshof te Arnhem* — Ερμηνεία των άρθρων 18 και 43 ΕΚ — Ελευθέρη κυκλοφορία των προσώπων — Ελευθερία εγκαταστάσεως — Φορολογική επιβάρυνση που προκύπτει από τη μεταφορά της κατοικίας σε άλλο κράτος μέλος — Άσκηση οικονομικής δραστηριότητας σ' αυτό το κράτος — Φόρος εισοδήματος στηριζόμενος σε πλασματικό κέρδος που προέρχεται από την πώληση σημαντικής μερίδας εταιρικού κεφαλαίου, αποτελούμενης από μετοχές — Σύσταση εγγυήσεως για τη χορήγηση αναβολής πληρωμής — Άρθρα 18 ΕΚ και 43 ΕΚ

Διατακτικό της αποφάσεως

- Μπορεί να επικαλεσθεί το άρθρο 43 ΕΚ κοινοτικός υπήκοος, όπως ο προσφεύγων της κύριας δίκης, ο οποίος κατοικεί, κατόπιν μεταφοράς της κατοικίας του, σε ένα κράτος μέλος και κατέχει το σύνολο των εταιρικών μεριδίων εταιριών που είναι εγκατεστημένες σε άλλο κράτος μέλος.
- Το άρθρο 43 ΕΚ πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι απαγορεύει σ' ένα κράτος μέλος να θεωρήσει καθεστώς φορολογήσεως των υπεραξιών σε περίπτωση μεταφοράς της κατοικίας ενός φορολογουμένου εκτός αυτού του κράτους μέλους, όπως το επίμαχο στην κύρια δίκη καθεστώς, το οποίο εξαρτά τη χορήγηση αναβολής πληρωμής του φόρου αυτού από τη σύσταση ασφάλειας και δεν λαμβάνει πλήρως υπόψη τις υποτιμήσεις της αξίας που ενδέχεται να προκύψουν μετά τη μεταφορά της κατοικίας του ενδιαφερομένου και δεν είχαν ληφθεί υπόψη από το κράτος μέλος υποδοχής.
- Ενδεχόμενο εμπόδιο που ανακύπτει από σύσταση ασφαλείας που ζητείται κατά παράβαση του κοινοτικού δικαίου δεν μπορεί να αρθεί αναδρομικά απλώς με την ελευθέρωση της ασφαλείας αυτής. Ο τύπος της πράξεως βάσει της οποίας ελευθερώθηκε η ασφάλεια δεν έχει καμία επίπτωση επί της εκτιμήσεως αυτής. Εφόσον το κράτος μέλος προβλέπει την καταβολή τόκων υπερημερίας κατά την απόδοση ασφαλείας που ζητήθηκε, κατά παράβαση του εσωτερικού δικαίου, οι τόκοι αυτοί οφείλονται ομοίως και σε περίπτωση παραβιάσεως του κοινοτικού δικαίου. Εξάλλου, απόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εκτιμήσει, σύμφωνα με τις παρασχεθείσες από το Δικαστήριο κατευθυντήριες γραμμές και τηρώντας τις αρχές της ισοδυναμίας και της αποτελεσματικότητας, αν υφίσταται ευθύνη του οικείου κράτους μέλους εξαιτίας της ζημίας που προκλήθηκε από την υποχρέωση συστάσεως τέτοιας ασφαλείας.

(1) ΕΕ C 31 της 5. 2. 2005.

Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 7ης Σεπτεμβρίου 2006 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας

(Υπόθεση C-484/04) (1)

(Παράβαση κράτους μέλους — Κοινωνική πολιτική — Προστασία της ασφάλειας και της υγείας των εργαζομένων — Οδηγία 93/104/ΕΚ — Οργάνωση του χρόνου εργασίας — Άρθρο 17, παράγραφος 1 — Παρέκλιση — Άρθρα 3 και 5 — Δικαιώματα επί ελαχίστων περιόδων ημερήσιας και εβδομαδιαίας αναπαύσεως)

(2006/C 261/05)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: G. Rozet και N. Yerrell)

Καθού: Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας (εκπρόσωποι: M. Bethell και E. O'Neill καθώς και K. Smith, barrister)

Αντικείμενο της υποθέσεως

Παράβαση κράτους μέλους — Παράβαση του άρθρου 17, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/104/ΕΚ του Συμβουλίου, της 23ης Νοεμβρίου 1993, σχετικά με ορισμένα στοιχεία της οργάνωσης του χρόνου εργασίας (ΕΕ L 307, σ.18) — Περιεχόμενο της παρέκκλισης — Εφαρμογή των διατάξεων σχετικά με τις περιόδους ανάπαυσης

Διατακτικό της αποφάσεως

Το Δικαστήριο αποφασίζει:

- Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, αφενός, εφαρμόζοντας την παρέκκλιση του άρθρου 17, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/104/ΕΚ του Συμβουλίου, της 23ης Νοεμβρίου 1993, σχετικά με ορισμένα στοιχεία της οργάνωσης του χρόνου εργασίας, όπως έχει τροποποιηθεί με την οδηγία 2000/34/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Ιουνίου 2000, στους εργαζόμενους μέρος του χρόνου εργασίας των οποίων δεν υπολογίζεται ή δεν προκαθορίζεται ή μπορεί να καθορίζεται από τον ίδιο τον εργαζόμενο και, αφετέρου, μη λαμβάνοντας τα αναγκαία μέτρα για την υλοποίηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε ημερήσια και εβδομαδιαία ανάπαυση, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 17, παράγραφος 1, 3 και 5 της οδηγίας αυτής.
- Καταδικάζει το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας στα δικαστικά έξοδα.

(1) ΕΕ C 31 της 5.2.2005.